

Οι κίτρινες σελίδες της αλήθειας

ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
mardaf@hotmail.co.uk

Ετσι ονόμασαν το έργο τους: Yellow Pages, Κίτρινες Σελίδες, δηλαδή. «Το έργο αυτό δεν υπήρχε», είπε η Χριστίνα, «το γράψαμε εμείς οι μαθητές της Β' Τεχνικής Σχολής Λευκωσίας πάνω σε κίτρινες κόλλες. Άρχισε σαν μια ιδέα, διαδόθηκε, μερικοί την πίστεψαν, άλλοι κορόιδεψαν, κάποιοι όμως πήραν κίτρινες κόλλες χαρτιού και άρχισαν να γράφουν... για διάφορα».

Τα παιδιά μιας από τις Τεχνικές μας Σχολές, των υποβαθμισμένων δημόσιων εκπαιδευτηρίων που στην Κύπρο θεωρούνται περίπου αποθήκες αδύνατων και παραβατικών μαθητών, ένιωσαν την εμπιστοσύνη που τους έδειξε το σχολείο τους και κατέθεσαν την ψυχή τους στη θεατρική σκηνή, σε αυτήν τη χωρίς προηγούμενο βιωματική θεατρική πράσταση που θα αφήσει εποχή. Έγραψαν και είπαν για ό,τι τους πονεί, ό,τι τους δυσκολώνει, ό,τι τους εμπνέει ή τους απελπίζει.

Για τη μοναξιά: «Η μοναξιά είναι ένα άδειο συναίσθημα... Είναι σαν να μην έχεις ζωή, γι' αυτό οι άνθρωποι την αποφεύγουν. Πώς ένα παιδί που φεύγει η μαμά του από το σπίτι νιώθει μοναξιά και φόβο μαζί; Να, έτσι οι άνθρωποι φοβούνται να μείνουν μόνοι, όταν τσακώνονται με τους φίλους τους, όταν χωρίζουν με τους αγαπημένους τους, όταν χωρίζουν οι γονείς τους»...

Για τον θάνατο και την απώλεια: «Είμαι 18 χρονών. Έζησα τον θάνατο του πατέρα μου στα 16. Ήταν το πιο φριχτό γεγονός της ζωής μου. Ποτέ δεν μπορούσα να το φανταστώ πόσο οδυνηρό μπορεί να είναι. Όταν

αντίκρουσα το φέρετρο και όλο τον κόσμο έξω στην αυλή του σπιτιού μας, χάθηκε ο κόσμος όλος. Ο θεός μου με κρατούσε σφιχτά, δεν άντεχα. Ο μπαμπάς μου ήταν βαριά άρρωστος, συνέχεια στα νοσοκομεία και στις εκκλησίες να παλεύει για την υγεία του, αλλά δεν τα κατάφερε. Εγώ βρισκόμουν στην Κύπρο, αυτός αλλού, λόγω καταστάσεων. Με έπαιρνε τηλέφωνο συχνά. Μια μέρα που μιλούσαμε, άρχισε να βήχει άσχημα και δυνατά, εγώ έβαλα τα κλάματα, ήταν η στιγμή που κατάλαβα πόσο σοβαρό ήταν το πρόβλημα»...

Για την αναπηρία ενός φίλου: «Είμαστε φίλοι από μικρά παιδιά. Μόλις έμαθα τα δυσάρεστα τον πήρα τηλέφωνο. Κλειστό. Πήγα στο νοσοκομείο. Η μητέρα του έκλαιγε, την έβγαλα από το δωμάτιο γιατί δεν του έκανε καλό να την βλέπει έτσι. Μπήκα στο δωμάτιο εγώ "η δυνατή". Τον κοιτούσα και κρατιόμουν

με το ζόρι να μην κλάψω, να του δώσω δύναμη. Με κοίταξε, σήκωσε σιγά σιγά το χέρι του, το έβαλε πάνω στο δικό μου και μου το έσφιξε. Έφυγα τρέχοντας χωρίς να βλέπω καλά καλά μπροστά μου απ' τα δάκρυα. Μετά από μερικές μέρες πήγα να τον δω ξανά. Το θέαμα ήταν αβάσταχτο. Ο παιδικός μου φίλος, ο κολλητός μου, ο άνθρωπος με τον οποίο μοιράζομαι τα πάντα, να τον βλέπω να έρχεται προς το μέρος μου σκουντώντας με τα χέρια του το καροτσάκι του»...

Για τον έρωτα και την κακή φήμη: «Τη θέλω και αυτή με θέλει, αλλά είναι δύσκολο να την πλησιάσω εξαιτίας της φήμης που έχω. Οι καθηγήτριάς και οι γειτόνισσες έκαναν τα σχόλιά τους: "Μα είναι δυνατόν; Μ' αυτόν τον αλήτη; Ένα τόσο καλό κορίτσι;". Δεν ξέρω αν θα έχει το θάρρος να είναι μαζί μου, δεν ξέρω αν θα μπορώ και αν πρέπει να αλλάξω, για να είμαι μαζί της»...